

paalaagt sig ved at fremsætte Forslag, der gaa lavere, eller om det skal være en Grændse, udover hvilken Udgifterne ikke maa gaa, og det Spørgsmaal er let at løse; thi vil man gjennemse den første Debat, der findes om midlertidige Finantslove, da disse indførtes i vort konstitutionelle Liv i 1850, er den Erklæring, som da blev afgiven af Finantsminister Spønneck saa tydelig, at der ikke kan være nogen Tvivl. Jeg kan derfor ikke erkjende, at der er Nødvendighed for at komme ind paa nogen anden Form end den hidtidige for at komme til en Forstaaelse. Naar det ærede Medlem nævnte, at en æret Landssthingsmand, der tidligere har været Statsrevisor, har erklæret, at han ansaa en Forstaaelse for umulig, og en ny Form for nødvendig, vil jeg dog sige, at det Argument, der ligger i den ærede Landssthingsmands Udtalelser, ikke kan være overbevisende for os, der ønske en midlertidig Finantslov, efter som hans Standpunkt er, at han slet ingen midlertidig Finantslov vil have; den ærede Landssthingsmand gaar ud fra ganske andre Fremtidshyner end dem, vi her gaa ud fra. Det ærede Medlem kom ogsaa gjentagende ind paa den Betragtning, at vi til 1ste April ikke vilde have nogen Finantslov. Det veed jeg ikke det Mindste om. Hvor har det ærede Medlem det fra? Det hører man altid fra den anden Side: da Finantsloven rimeligvis ikke er færdig til 1ste April osv. (Modsigelse af Scharling.) Gaar det ærede Medlem ikke ud fra den Betragtning, at det ikke er sandsynligt, at vi ikke vilde have en Finantslov den 1ste April, saa har jeg misforstaaet det. Der er ikke den ringeste Grund til at antage, at vi ikke skulle have en Finantslov den 1ste April. Vi have i Dag den 11te Marts og der er altsaa næsten 3 Uger til den 1ste April, og der er ikke nogen som helst Grund til at tvivle om, at vi skulle komme til en Finantslov til 1ste April. I alt Fald er det mærkeligt, at man vil foreholde dette Thing det, thi vi have jo været færdige med Finantsloven længe (Modsigelse). So, vi bleve færdige forleden Aften, men skulde det virkelig være Tilfældet, at det andet Thing eller den høie Regjering ikke er tilfreds med den foreliggende Finantslov, men skulde ønske den forandret, ja saa — det er ikke min Hensigt i nogen som helst Henseende at vde Kritik derover — har selvfølgelig det andet Thing og den høie Regjering fuldstændig grundlovmæssig Ret til at stille Forslag til Forandring, men saa er det deres og ikke vor Sag at sørge for, at der den 1ste April gives Betingelse for at kunne føre Statshusholdningen videre uden Glæde

for Landets Interesser og paa lovlig Grund, og jeg for mit Vedkommende tror, at det vil ske; jeg kan ikke paa nogen Maade gaa ind paa den Betragtning, at det ikke skulde være muligt. Jeg tror ikke, at det er Meningen. I alt Fald vægrer jeg mig ved at tro det, medmindre det bestemt erklæres, at det er Meningen med hele denne Forhandling her at ville tvinge Folkethinget til at vedtage en anden Affattelse af midlertidige Finantslove, end man er kommen overens om, og som har Overenskomstens og Pragisens Hjemmel gennem 35 Mar. Det tror jeg ikke. Jeg har opfattet det som et Duffte fra det andet Things Side om en Forhandling om den Ting. Det imødekomme vi ved at sige dem vor Mening. Men at ville udøve nogen Tvang paa dette Thing, at ville stille dette Thing et Ultimatum eller lige overfor dette Alternativ: enten ere vi den 1ste April ude i det tomme Rum, eller ogsaa foretage vi en Forandring i, hvad vi nu i 35 Mar have været enige om, og som er hjemlet ved grundlovmæssig Pragis i al den Tid — det er en Tankegang, som efter min Mening er saa uforenelig med konstitutionel Pragis og den Overenskomstens Land, der bør ligge til Grund for alle Forhandlingerne. Jeg kan paa ingen Maade indrømme, at det har været Landstingets Mening. Jeg føler mig overbevist om, at det Forslag, der er stillet i det andet Thing, udtrykker Dufftet om en anden Form, som det andet Thing indser ikke kan blive til Virkelighed, medmindre det kan overbevise ikke blot den høie Regjering, men ogsaa os om, at der er Grund til at foretage en Forandring ved den hidtilværende Form og dernæst Dufftet om en Forhandling, der kunde give Anledning til at sjerne Tvivlen i det andet Thing, en Forhandling, som vi selvfølgelig skulle være meget villige til, men saa vidt jeg kan se, behøves der ikke en Forandring i Lovtexten for at tilveiebringe det forønskede Resultat, thi de Tvivl, der ere opstaaede i den sidste Tid, ere virkelig af den Natur, at naar man vil indskrænke sig til blot at blive klar over, hvad der var Meningen med den Midlertidige, og ikke vilde forlange mere eller større Bemyndigelse eller større Frihed, er det ikke vanskeligt at komme til en fuldstændig Forstaaelse af, hvad der mentes med en midlertidig Finantslov, da den kom ind i vort konstitutionelle Liv, og det er selvfølgelig ogsaa det, der nu bør menes dermed. Den har kun Ret til at eksistere, fordi den er kommet ind ved en gjensidig Overenskomst samtidig med Grundloven og har været holdt saa lang Tid siden. Det er